

ζαμένη λεπτή καὶ ρυτιδωδης ἐπιδερμὶς, ὁ ἐπίπαγος (croule). καὶ μεταφορ. ξετρυπωμένη γυνή, ἡ ἀναιδής καὶ ἀναίσχυντος.

Τήκομαι, ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ. «Κάθεται κλεισμένος καὶ τήκεται.»

Τυπὶ (ἴσως ἐκ τοῦ τυπίον). Μικρὸς καλαθίσκος πλεγμένος ἐκ σπάρτου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκτυπῶνται ὁ πρόσφατος τυρὸς.

Τυπὼ καὶ τυπῶν. «Ἡ νύρῃ τυπώνει» τουτ. προσποιεῖται τὴν τυπικὴν τῶν νυμφίων φυσιογνωμίαν.

Τυπάρι, τὸ τυπάριον ἢ τὸ ἐκτυπὸν ὡς, «ἓνα τυπάρι κερί, ἓνα τυπάρι ζάχαρι.»

Τυροβόλι, (τὸ τυροβόλιον τῶν ἀρχαίων). Τὸ καλὸν τυρίου.

Τυροκομεῖο (τό) ἢ τόπος ὅπου στεγνόνουσι τὸ τυρίον καὶ ῥῆμα τυροκομῶ=κατασκευάζω τυρίον.

Τυροξύστης, ὁ τυροκνήστης, ἡ ξύστρα τοῦ τυρίου. «ἔχει μούτρο τυροξύστη» λέγεται ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὸ πρόσωπον βεβλαμμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας, ὁ βλοσυροκομμένος παρ' ἄλλοις.

Τυλιγάδι, ἐργαλεῖον γυναικεῖον δι' αὐτὸ περιτυλίσσονται τὰ νήματα. Καὶ μεταφορ. πρὸς χλευασμὸν «ἔχει πόδια τυλιγάδια» ἦτοι στραβά.

Τυφλιστὰ (ἐπίρ.) «Πηγαίνει τυφλιστὰ», τουτ. ἄνευ φωτός, ὡς ὁ τυφλός.

(Ἔπεται συνέχεια.)

## ΠΟΙΗΞΙΣ.

### ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ.

ΠΟΙΗΜΑ ΑΛΛΕΚΟΥ (HALLECK) (\*).

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Μεσονύκτιον εἶναι, κ' ἐντὸς τῆς σκηνῆς του,  
ἀσφαλῶς φρουρουμένης, ὁ Τοῦρκος κοιμᾶται.  
Θορυβοῦσι τὸν νοῦν του ὄνειρων ἀπάται.  
Τὴν Ἑλλάδα πρηνὴ πῶς πιεῖ ἡ ἰσχὺς του,  
πῶς νικᾷ καὶ πῶς σφάζει εἰς τ' ὄνειρον βλέπει,  
κ' εἰς τὸν πόλεμον θέρος τροπαίων πῶς δρέπει.

(\*) Ὁ Ἀλλέκ (Fitz-Greene Halleck) γεννηθεὶς εἰς Κοννεκτικουτὴν τῆς Ἀμερικῆς ἐν ἔτει 1795, ἀποβιώσας δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1867, ὀλίγα μὲν ἔγραψεν, ἀλλὰ διὰ τὸ κάλλος τῆς στιχαουργίας καὶ τὸν πλεῖστον τῶν ἰδεῶν ἀντὶ πολλῶν τιμῶν. Εἰς τῶν κριτικῶν, ὁ Ἐρρ. Τυκερμάν λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἴσως ὁ γνωστότερος καὶ ἀγαπητότερος τῶν ἀμερικανῶν ποιητῶν. Ὡς τὸ ἐξοχώτατον δ' αὐτοῦ ἀριστοῦργημα θεωρεῖται ἡ εἰς Μάρκον Βότσαρην φθῆ, ἣν ἔγραψε κατὰ τὸ 1827 ἐπανελθὼν ἐξ ἐξορίας εἰς Εὐρώπην. Οἱ Ἀμερικανοὶ λέγουσιν αὐτὴν τὸν ἀπρογινώστου λίθου τῆς θύξης του καὶ δὲν ὑπάρχει κάτοικος τῆς

Καὶ εἰς τ' ὄνειρον μέλη ἀκούει παϊάνων,  
καὶ ἀγάλλεται δῶρα Σουλτάνου λαμβάνων,  
καὶ ὑψοῦται, ὑψοῦται αὐτὸς εἰς Σουλτάνον,  
καὶ ὁ νοῦς του, ἐντὸς Παραδείσου πτερόεις  
πετᾷ ὅπως ὁ ὕπνος τὸν φέρει ὁ γόνος.

Μεσονύκτιον εἶναι ὁ Βότσαρης τάττει  
ἐν σκιαῖς τοῦ δρυμοῦ τοῦ Σουλίου τὰ στίφη.  
Ἦσαν ἄνδρες χαλίβδινοι, οἷα τὰ ξίφη,  
ἡ δ' ἄδμητος χεὶρ τῶν ἡρώων ἐκράτει.  
Μυριάδες Περσῶν ἐκεῖ ἄλλοτε ἦσαν,  
τῆς Πλαταίας τὸ ἔδαφος ὅμως σκιρτήσαν,  
ἐποτίσθ' εἰς τὸ αἷμά των κ' ἔρυσσε χλόην.  
Ἐκεῖ ἴσταται ἤδη ὁ λύχνος τῶν νέων,  
τὸν θριάμβους ἠχήσαντ' ἀέρ' ἀναπνέων,  
ἔχων χεῖρα στερόαν, ἔχων στῆθος γενναῖον,  
νὰ κτυπᾷ, νὰ νικᾷ, ὡς οἱ ἄνδρες οἱ πρόην.

Μία ὥρα παρήλθε καὶ τ' ὄναρ ἐλύθη.  
οὐδὲ εἶδεν ὁ Τοῦρκος ποτ' ἄλλο πλὴν τούτων  
καὶ ἠκούσθ' ἡ φωνὴ τῶν φρουρῶν πρὸς τὰ πλήθη  
«Εἰς τὰ ὅπλα! Ὁ Ἕλλην! Ὁ Ἕλλην! Ἰδού τον!»  
Καὶ ἠγέρθη, ἀλλὰ ὅπως πέσ' εἰς τὸ μέσον,  
τοῦ ἐμπύρου καπνοῦ, τῶν ἀγρίων φλογῶν,  
τῶν σφαιρῶν αἷς ὁ θάνατος πέμπει ἐμέσσω,  
οἰμωγῶν ἐκπνεόντων, φυγῶν καὶ πληγῶν  
καὶ φωνὴν λαμπροτέραν ἀκούσθ' σελπίγγων,  
ὡς ὁ Βότσαρης κράζει, τὸ ξίφος του σφίγγων  
«Ὅσω εἰς μόνος ἔνοπλος πνέει, κτυπᾷτε,  
τὴν γῆν σώσατε, γῆ τῶν πατέρων σας ἦτο,  
καὶ γενναῖοι τῆς πίστεως ἔστε προστάται.  
Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς κ' ἡ πατρίς ἡμῶν ζήτω!»

Κ' ἐπολέμησαν ὡς ἀγαθοὶ στρατιῶται,  
καὶ νεκρῶν εἰς τὸ χῶμα ἐσώρευσαν πλήθη,  
καὶ ἡ νίκη τὰ ὅπλα των ἔστεφεν, ὅτε  
καὶ ὁ Βότσαρης πίπτει τραπὴς εἰς τὰ στήθη.  
Τῶν συντρόφων του ὅσοι σωθέντες, ὀλίγοι,  
εἰς τὸ ἄχρουν του χεῖλος μειδίαμα εἶδον  
ὅταν ἠγγεῖλε νίκην τὸ ἄσμα ὃ ἦδον,  
ὅτ' ἐστράφη, καὶ εἶδε τὸν Τοῦρκον νὰ φύγῃ.  
Κ' εἶτα εἶδον, κ' ἐσβέσθη τὸ λάμπον του βλέμμα,  
καὶ τὸν εἶδον εἰς σκότος θανάτου νὰ κλείσῃ  
τοὺς γοργοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εἰς ὕπνον ἠρέμα,  
ὡς τὸ ἄνθος, ὅποτεν ὁ ἥλιος δύσῃ.

Ἀμερικῆς ἐκτέρου τοῦ φύλου ὁπωσοῦν ἀγωγῆς μετασχὼν, μὴ ἡξεύρων αὐτὴν ἐκ στήθους, διότι περιέχεται εἰς πάσας τὰς ἐγκυκλοπαιδείας καὶ διδάσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, φιλολογικὴν φιλοκαλίαν, συγχρόνως δ' εὐτυχῶς καὶ φιλαλληλικὰς συμπαθείας ἐμποιούσα. Τὸ ποιητικὸν τοῦτο προῖον δικαίωμα ἔχει νὰ θάλλῃ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Παράσταυ, καὶ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ μεταφυτευθῇ πατὴρ ἐπιδειξιώτερον ἢ διὰ τῆς παρούσης ἀποπείρας,



Εἰς τὸν θάλαμον, θάνατ', ἐλθὲ τῶν νυμφίων,  
 50 πρὸς μητέρα ἐλθὲ, ὅταν τ' ὄμμα τῆς δύν  
 βλέπῃ πρῶτον ἀστέρ' αὐτοῦ σποργῆς ν' ἀνατέλλῃ.  
 Ἐλθὲ ὅτ' ἐλευθέρ' θεσμῶν ἡ πικρῶν  
 τὴν σκπρὰν τῆς πνοῆς εἰς τὴν γῆν ἀποστέλλῃ,  
 κ' ἐρημῶνται χωρία καὶ κλαίουσι πόλεις·  
 55 ἢ ὡς νόσους ἐλθὲ, ὡς κοιλύφθαλμος φθίσις,  
 ὡς σεισμὸς ἀνκτρέπων, ἢ ὡς τρικυμία,  
 ἢ ὅποταν ὀργῇ εὐτυχῆς ἡ καρδία,  
 ἢ εἰς πότους, εἰς ἄσματα ἢ εἰς ὀρχήσεις·  
 εἶσαι φάσμα ἀπαίσιον. Σκότος ἀβύσσου,  
 60 τάφος μέλας, καὶ κώδων, καὶ μάρμαρον κρύον,  
 ἀγωνίαι καὶ γόοι καὶ ῥύσεις δακρύων,  
 γνωστοί, ἄγνωστοι φόβοι, εἰσὶν ὁπαδοί σου.  
 Ἀλλ' εἰς ἥρωα ὅστις ἤγειτ' ἐλευθέρων,  
 ἂν τὴν νίκην αὐτῶν ἀσφαλίζῃ ἡ θανή σου,  
 65 ἡ φωνή σου ἤχῃ καθὼς λόγος προφήτου  
 εὐλογίας κ' εὐχᾶς εἰς τὸν τάφον του φέρων  
 τῶν παρόντων γενῶν καὶ γενῶν τῶν ὑστέρων.  
 Ἐλθὲ ὅταν τῆς δόξης κερδήσῃ τὸ στέμμα,  
 ἐλθὲ φέρων τὴν δάφνην ἣν ἔδωκεν αἶμα,  
 70 ἐλθὲ ὅτ' εὐφημῆται, καὶ ἔστιν ὁ κοῖλος,  
 ὁ σβεστός ὀφθαλμὸς σου τῷ θνήσκοντι φίλος,  
 ὡς τῷ ζῶντι εἰς εἰρήν τ' οὐρανοῦ οἱ φωστῆρες·  
 καὶ αἱ χεῖρές σου, ὡς τὴν ζωὴν του ἐπῆρες,  
 ἀδελφοῦ ξαναγοὶ τῷ ἐφάνησαν χεῖρες.  
 75 Καὶ ὅποταν τὸν ἔκραξας, ἦν ἡ κραυγὴ σου  
 οἷα ἦν εἰς τὸν μέγαν υἱὸν τῆς Γενόνης  
 ἡ ἀγγεῖλας ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς νήσου  
 τῶν Ἰνδῶν, ἀφ' ἧς, ἄρωμα φέρουσ' ἀλόης,  
 τῷ προσέπνευσαν αὖρα θερμὴ, ζεφυρίτις,  
 80 καὶ διέσπειρον βάλαμ' ἀνθῶν οἱ παρσοὶ τῆς,  
 ὅτ' εὐώδεις ἐκτάσεις παράσασα χλόης,  
 εἰς τὸ κύμα ἐφύσ' ἀπαλῶς τῆς Ἀίτης.

Κεῖσο, Βότσαρη, ὅπου τοσοῦτοι μεγάλοι,  
 οὐκ ἐγγράφῃ Κλειῶ εἰς τὰς δέλτους τῆς μνήμης.  
 85 Τάφος οὐτις τὴν φήμην τοῦ σοῦ ὑπερβάλλει  
 οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἐξοχὸν χώρην τῆς φήμης.  
 Ἡ Ἑλλάς δὲν σ' ἐκήδευσεν φέρουσ' ἀνθέων  
 νεκρωσίμων στεφάνους πλεκτοὺς εἰς τὰς χεῖρας,  
 οὐδ' ἐκάλυψε σοῦ τὸν νεκρὸν εἰς παρφύρας,  
 90 ἐπιδείξεις πομπῶν τοῦ θανάτου ματαίων.  
 Πλὴν τηρεῖ σου τὴν μνήμην, υἱοῦ ὃν ἐφίλει,  
 αὐτὸς πικρὰ τὴν ὠρφάνευσεν ἄωρος μοῖρα.  
 Διὰ σὲ τοῦ λοιποῦ τῶν υἱῶν τῆς ἡλύρας,  
 καὶ τοῦ ψάλτου τὰ μέλη, τοῦ γλύπτου ἡ σμίλης·  
 95 διὰ σὲ οἱ γεννέθλιοι ἤχοι κωδῶνων,  
 θὰ ψελλίζουσιν τὰς πράξεις τὰς σᾶς τὰ παιδία,  
 διὰ σὲ θὰ προσεύχεται πᾶσα καρδία  
 εἰς καλύδας πτωχῶν καὶ εἰς αὐλὰς ἡγεμόνων.  
 Τοῦ ὀπλίτου, ὀρώγτος πρὸς σὲ τὸν ἀνδρείον,

400 ἀνδρειότερον θέλει κτυπᾷ ὁ βραχίων·  
 καὶ ἡ κόρ' ἡ πιστὴ σου, δειλὴ ὡς ἐρῶσα,  
 εἰς τὸ τέλος τὸ μέγα τὸ σὺν ἀπορώσῃ,  
 τὴν ῥοὴν τῶν πικρῶν τῆς θᾶ παύῃ δακρύων.  
 Καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου, ἂν καὶ ἀγγέλλαι,  
 405 ὁ σβεστός ὀφθαλμὸς καὶ τ' ὠχρὸν μέτωπόν της  
 τὴν ἀκοίμητον μνήμην τῶν πρὶν ἡμερῶν της  
 καὶ τὰς θλίψεις τὰς νῦν, ἃς νὰ κλαύτῃ δὲν θέλῃ  
 καὶ ἡ θρέψας σὲ εἰς ἀγκάλην μητρίαν,  
 εἰς φιλόξενον πέριξ καθήμεν' ἐστίαν,  
 410 περὶ σοῦ μετ' ἀνύγρων λαλοῦσιν ὁμιμάτων,  
 ἐπειδὴ ἐλευθέρων ἀνδρῶν πρωτοστάτης,  
 τῆς πατρίδος τὸ ξίφος ἐκπνέων ἐκράτεις,  
 καὶ ἐτάχθης θανῶν εἰς χορὸν ἀθανάτων.

P.

## ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΡΧΑΙΑ ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ. Πρώτη ἡ Κίνα, ἥτις πρὸ  
 παντὸς ἄλλου ἔθνους ἐνπασχολήθη εἰς τὰς ἐπιστήμας  
 καὶ ἔκρινεν ἀνακαλύψεις, ἐμέτρησε τὸν χρόνον. Κατὰ  
 τὰ κινεζικὰ βιβλία 2,952 ἔτη πρὸ τῆς ἡμετέρας  
 χρονολογίας ἔζη ὁ αὐτοκράτωρ Φύχι, ὅστις κατεγί-  
 νετο εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἐγίνωσκε τὰ οὐράνια  
 σώματα. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ ὁ Τσὲν Κόγκ ἔκρινε  
 περὶ τῆς μεσημ-  
 βρινῆς σκιάς, ἀλλὰ δὲν σώζονται ἀποδείξεις.

Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ καταμε-  
 ρισμοῦ τῆς ἡμέρας εἰς ἰσόχρονα μέρη, καὶ ὁ κανο-  
 νισμὸς καὶ τὸ μέτρον αὐτῶν κατὰ τὴν φαινομένην  
 πορείαν τοῦ ἡλίου, εἶναι ἀρχαιοτάτα. « Πόλον μὲν  
 γὰρ καὶ γνῶμονα, καὶ τὰ δωδέκα μόρια τῆς ἡμέ-  
 ρας παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες, » λέγει  
 ὁ Ἡρόδοτος (Β'. 409). Ἡ πρώτη καταμέτρησις τοῦ  
 χρόνου ἐγένετο ἀναντιρρήτως διὰ τοῦ ἡλιοστασίου·  
 βελόνῃ ρίπτουσα τὴν σκιάν αὐτῆς ἐπὶ ὁμολῆς ἐπιφα-  
 νείας θὰ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον δοκίμιον τοῦ γνῶμονος·  
 ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινες ἀρχαιολόγοι δοξάζοντες ὅτι  
 οἱ ὀβελίσκοι ἐχρησίμευσαν ἀντὶ μεγάλων γνωμόνων.

Κατὰ τὸν Πλίνιον (Hist. nat. L. XXXVIII. c. 8),  
 ὁ πρῶτος οἰκοδομήσας ὀβελίσκον ὠνομάζετο Μί-  
 στρης ἡ Μίτρης, καὶ ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἡλιουπόλεως  
 ἡ Βαβυλὼν, ὅπου ἐπεκράτει ἡ λατρεία τοῦ ἡλίου ἡ  
 Μόχα. Διογένης δὲ ὁ Λαέρτιος ἀποδίδει τὴν ἐφεύρε-  
 σιν τοῦ γνῶμονος εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον, γεννηθέντα  
 ἐν Μιλήτῳ 610 ἔτη π. Χ, μαθητεύσαντα ὑπὸ τὸν  
 Θαλῆν καὶ διαδεχθέντα αὐτὸν εἰς τὴν ἰωνικὴν scho-  
 λήν· προστίθησι δὲ ὅτι καὶ ἄλλαι ἀστρονομικαὶ καὶ  
 γεωγραφικαὶ ἀνακαλύψεις ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Ἀναξι-  
 μάνδρου. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ γνῶμων ἦτο γνωστὸς πρὸ  
 τῆς ἐποχῆς τοῦ σοφοῦ τούτου, τὰ ὑπὸ τοῦ Διογένηος